

În seria

ISTORIA POVESTITĂ COPILOR

vor apărea:

1. Decebal și un solomonar misterios – anul 105
2. Nobilul Aeticus și o călătorie în jurul lumii – anul 470
3. Menumorut și minele de aur de la Roșia Montană – anul 914
4. Litovoi și Școala Solomonarilor din Crângul Pământului – anul 1270
5. Mircea cel Bătrân și școala scutierilor – anul 1395
6. Regina Maria și Marea Unire – anul 1918
7. Mihai I, Regele-copil și pecețile de mărgean – anul 1927
8. Vlad Țepeș și Ordinul Dragonilor – anul 1455
9. Iancu de Hunedoara și legenda fântânii din castel – anul 1455
10. Ștefan cel Mare și secretul bunicului Zosim – anul 1535

LITOVOI

ȘI ȘCOALA SOLOMONARIILOR
DIN CRÂNGUL PĂMÂNTULUI

ilustrații de
Alexia Udriște

SIMONA ANTONESCU

nemi

Cuprins

Prolog.....	7
1. În cetatea lui Litovoi.....	9
2. Un ospăț cu peripeții.....	21
3. Surpriza din spatele draperiilor.....	39
4. Cine este bătrânică misterioasă?.....	54
5. Gemenii călătoresc pe balaurul Sâmbur..	68
6. Școala Solomonarilor	
din Crângul Pământului.....	86
7. Puterea florilor de polovragă.....	106
8. Taina mestecenilor gemeni.....	119
<i>Împărțirea pe clase a societății medievale.....</i>	<i>137</i>
<i>Listă de cetăți medievale românești.....</i>	<i>138</i>
<i>Jocul de-a puia-gaia.....</i>	<i>140</i>
<i>Rețeta florilor de salcâm în aluat.....</i>	<i>142</i>

Prolog

Manuscrisul Gemenilor ascuns în cufărul din pod are înscrise în el numele tuturor gemenilor născuți vreodată în familie. Dacă Manuscrisul este deschis atâta vreme cât soarele se află pe cer, atunci toate numele se șterg, iar în familie nu se vor mai naște niciodată copii.

Ilinca și Călin, cei mai mici gemeni din familie, descoperă Manuscrisul și își caută propriile nume în paginile lui, dar, din greșeală, șterg totul. Acum copiii trebuie să se întoarcă

în timp, în trecutul propriei lor familii, în căutarea numelor dispărute.

Aventurile gemenilor i-au purtat până acum prin cetatea Sarmizegetusa, unde l-au cunoscut pe regele Decebal, pe străduțele de piatră ale portului Histria, unde au descoperit o bibliotecă antică, dar și un ritual străvechi al dacilor, Caloianul, și prin împrejurimile minelor de aur de la Roșia Montană, unde sunt salvați din mâinile răpitorilor de voievodul Menumorut.

O taină adâncă iese încet la iveală de-a lungul acestor călătorii. Un solomonar misterios îi urmărește pe copii și o poveste veche a familiei pare să reînvie. Dar cine va coborî până în miezul pământului ca să-i elibereze pe gemeni din captivitate?

Aceasta este a patra călătorie a copiilor.

1. În cetatea lui Litovoi

Ușa se deschise cu o smucitură, trântindu-se de perete și făcând să sune sfeșnicele de argint de pe scrinul alăturat.

Copila intră gâfâind de osteneală în sala cea mare, pe care o traversă în fugă și se opri în spatele draperiilor grele din piei de animale, ascunzându-se.

O vreme, sala rămase în tăcere. Nimic nu se mai întâmpla, cu toate că intrarea vijelioasă a

copilei te-ar fi făcut să te aștepti să apară o întregă armată pe urmele ei. Nevăzută, se străduia să-și potolească răsuflarea găfâită. Grea și credincioasă, draperia nu făcea nicio mișcare, ca să nu o trădeze.

Peste pragul ușii care rămăsese deschisă se ivi mai întâi o umbră mică, fără formă, de mărimea unui pumn. Umbra se prelinse în sală și se lăți, acoperind cu totul pragul și o bună bucată din podea. Apoi, la capătul unei așteptări care puse sufletul copilei pe jar, în cadrul ușii se ivi bătrânul.

Îl putea privi pe la cusăturile pieilor de animale din care era lucrată draperia. Acul gros făcuse găuri largi pe marginile lor, iar ața de cânepă pe care o trăsese după el era mult mai subțire, lăsând loc privirii.

Bătrânul era înalt și slab, înveșmântat în straie peticite pe sub mantia cea largă, neagră,

care-l acoperea din creștet până-n tălpi. Își lăsă gluga pe spate cu mișcări încete și își aruncă peste umeri aripile mantiei, și atunci copila îl putu cerceta în voie.

Purta câteva codițe împletite prin barba albă, care părură copilei șerpi subțiri la prima

vedere, dar își luă iute seama, înțelegând că nu-mai spaima ei vorbește, născocind năluciri. Avea părul la fel de cărunt ca și barba, încâlcit, plin de crenguțe uscate, rămase acolo de la cine știe ce trecere a bătrânului prin pădurile neumblate pe care le străbătea. Cu dreapta sprijinea de po-dea un toiag mai înalt decât el, gros și noduros, iar încheietura mâinii îi era acoperită cu brățări împletite din sforicele prin care se vedeau, din loc în loc, mărgelile și pene.

Stătea drept ca un brad răsărit chiar acolo, în pragul sălii, și de la înălțimea aceea cerceta cu răbdare locurile. Când privirile lui trecură peste draperia cea grea, care ascundea copila, bătrânul vârî în sân cartea groasă, legată în piele, pe care o purta sub braț și se apropie încet.

Se opri la un pas de draperie și spuse, pe un glas stăpânit, care ar fi dorit să nu sperie copila:

– De ce te temi de mine, Dochiță?

Nimeni nu-i spunea Dochița. Nici Dochia nu prea îi spunea nimeni la curtea voievodului Litovoi, cel care domnea peste cea mai întinsă țară din ultima sută de ani, de pe amândouă malurile Jiului și ale Oltului, din buza Dunării și până dincolo de umerii Carpaților. Toată lumea la castel se obișnuise să o cheme *tu, copilă*, și așa îi rămăsese numele. Din această pricină, chemarea de alint îi topi pe loc vechile spaime și copila ieși din ascunzătoarea ei.

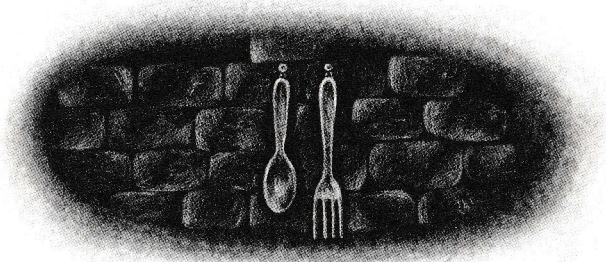
– Mă tem pentru că îmi ții calea, răspunse ea, și glasul îi sună stins în sala cea mare. Se face săptămâna de când mă urmărești prin castel și nu știu ce ar putea dori Domnia Ta de la mine.

– Pe *ei* îi aștept, nu cu tine am treabă, spuse bătrânul, nedumerind-o pe copila căreia inima îi dădu iarăși semn de pericol, tresărindu-i în piept.

La *tine* vor veni, așadar pe lângă *tine* am să-i aștept. Tu însă nu ai de ce să te temi.

Apoi, înțelegând din nemișcarea ei că vorbele nu aveau efect și copila se temea totuși, scoase din adâncurile straielor lui peticite un pui de mătă nu mai mare decât un pumn și-l puse în mâinile Dochiei.

Copila făcu mai întâi ochii mari și trase aer în piept fără să-i mai dea drumul afară, căci nu pricepea unde putuse sta pisiașul, tot acest timp, fără ca nici cel mai mic semn să-l trădeze. Căldura ghemului de blană care se mișca încet în palmele ei, lipindu-i-se de piept cu cea mai candidă încredere, o făcu să-și uite teama și copila își îndreptă toată atenția spre el. Puiul de mătă ridică spre ea o privire prostuță și Dochia râse.

- În curând va începe ospățul, spuse bătrânul. Cred că ar fi timpul să urcăm și noi.

În cetatea ridicată de voievodul Litovoi în munți, la izvoarele Jiului, sălile se aflau cu atât mai sus, cu cât erau mai importante. Jos, în pivnițele săpate în piatra muntelui, fuseseră așezate cămărilor pline cu saci de mei, putini cu brânză ori butoaie cu vin. Tot acolo, în cămăruțe înguste, unde nu ajungea lumina zilei, își ispășeau pedeapsa pentru cine știe ce fapte rele câțiva nelegiuți, în temnițele cetății.

Deasupra pivnițelor fuseseră rânduie bucatăriile, încăperi largi, cu pereții căptușiți de dulapuri pentru felurite vase, tingiri, linguri și linguroaie, și de câteva cuptoare mari în care mai mereu bolborosea câte ceva bun.

Peste bucătării, la cel dintâi cat al cetății, se aflau dormitoarele și sala cea mare, în care își